

rende Raadmand Philipsen og mig, stillede Forslag om en helt anden Teaterordning end den eksisterende. Forslaget findes trykt i Tillæg A. for Rigsdagssamlingen 1898—99, og det gaar ud paa, at enhver, der opfylder de i Næringsloven fastsatte Betingelser for Meddelelse af Borgerskab og Næringsbevis, skulde være berettiget til at indrette og drive offentligt Teater. Det giver saa i øvrigt nogle Bestemmelser og taler saa i § 4 om Censuren. Der staar: „Af Justitsministeren udnævnes en Censor, hvem alt, hvad der agtes offentligt opført i København, forelægges — ligesom der gives ham Adgang til en Generalprøve — for at han kan paase, at intet opføres offentligt, der strider mod Loven eller Politiforordningen, og Censurs Kendelse i saa Henseende skal den teaterdrivende holde sig efterrettelig i 8 Dage, inden hvilken Tids Forløb Censor skal have foranlediget nedlagt et Føgedforbud, der uopholdelig bliver at forfølge ved Domstolene“.

Se, det er Bestemmelser angaaende Censur, som jo sikkert den Dag i Dag have den højtærede Kultusministers fulde Billigelse. De Forslag, som den højtærede Kultusminister har været med til at stille for 9 Aar siden, vil den højtærede Kultusminister jo paa ingen Maade frafalde nu, det kan der jo slet ikke være Tvivl om, den højtærede Kultusminister vedkender sig selvfølgelig dette Forslag. Men det maa den højtærede Justitsminister dog ikke helt overse, at paa en Tid, da den højtærede Justitsminister var Medlem af Venstrereformpartiet, og dette Parti var det ledende Flertal her i Folketinget, har dette Parti billiget, at der blev indbragt et Forslag her i Tinget med saadanne Bestemmelser som dem, jeg her har oplæst, og som gaa ud paa i Henseende til Censur at sætte Domstolsafgørelse i Stedet for administrativ Vilkaarlighed, og et saa betydeligt Medlem af vor politiske Forsamling som den højtærede Kultusminister var den Gang Medforslagsstiller til dette Forslag. Den højtærede Justitsminister skal altsaa ikke gaa tilbage til 1889, naar han skal tale om sidste Gang, vi her drøftede Censurspørgsmaalet. Han kan ganske roligt nøjes med at gaa tilbage til 1898—99, saa vil han se sit eget Partis seneste Standpunkt i denne Sag, inden han som Justitsminister tog den i sin Haand. Hvis den højtærede Justitsminister i Stedet for at bære sig ad, som han har gjort, havde bestræbt sig for at gennemføre Bestemmelser af den Beskaffenhed som de i 1898—99 foreslaaede, saa havde han ikke alene handlet mere retlinet

i den Aand, som beherskede Venstrereformpartiet den Gang, men han havde sikkert ogsaa gjort Landet Nytte og sig selv Ære ved at gøre dette i Stedet for at bruge den Fremgangsmaade, han nu har brugt.

Den højtærede Justitsminister sagde, at den Kørnerske Bevilling havde han ganske rigtigt bortgivet igen saaledes, at der ikke maatte spilles Revuer mere ude paa Frederiksberg, og paa mit Spørgsmaal om, hvorvidt det var hans Hensigt at forbyde Revuer ogsaa her i København, svarede den højtærede Justitsminister paa en Maade, som jeg ikke kan opfatte anderledes end som et Ja, men direkte Ja kan den højtærede Justitsminister jo ikke sige, fordi han maa erkende, at et saadant Forbud er i Strid med Teaterloven for København. Men derimod vil den højtærede Justitsminister omgaa denne Lov paa den Maade, at han vil sige: Jeg lader Ansøgere melde sig, som ville have denne Teaterbevilling, naar den bliver ledig, og saa tager jeg den iblandt dem, som jeg synes bedst om under Hensyn til, hvad der kan foreligge, bl. a. den Maade, hvorpaa han vil anvende Bevillingen. Dette vil jo sige, at det er den højtærede Justitsministers Mening, naar Bevillingen bliver ledig, at foretrække saadanne Ansøgere, som paa Forhaand love ikke at opføre Revuer. Men en saadan Handlemaade fra den højtærede Justitsministers Side resulterer i et Forhold, som er direkte i Strid med Teaterloven, thi Teaterloven siger, at ingen Kunststart maa forbydes, altsaa heller ikke Revuerne. Men paa den Maade som den højtærede Justitsminister efter hans Udtalelse, som staar Sp. 392, vil gaa frem, kan der jo ikke være Tvivl om, at han vil naa det Resultat, faktisk at faa Revuernes Opførelse forbudt, i alt Fald forhindret.

Jeg skal saa gøre nogle Bemærkninger om Biografteatret. Der skete jo med Hensyn dertil det mærkelige, at da den højtærede Justitsministers Fremstilling skulde til at blive interessant, nemlig da han skulde til at forklare, hvorledes han ansaa sig berettiget til at forære disse 50,000 Kr. aarlig bort — eller de 40,000 Kr. deraf — som denne Forretning var oparbejdet til at give, saa holdt den højtærede Justitsminister fuldstændig op. Det sagde han ikke et Ord om, men det er det, han skylder Offentligheden en Redegørelse for. Den højtærede Justitsminister skildrede omhyggeligt, hvem Ole Olsen er, og hvad han er for en Person, og man faar det Indtryk, at den højtærede Justitsminister og Ole Olsen synes at være to Alen ud af